

Den originale sprogudgave af denne side [de](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

tysk

Følgende sprog: [en](#) er allerede oversat.

Swipe to change

Arv

Tyskland

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med [Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union \(CNUE\)](#).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodsdisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Et testamente kan oprettes på to måder: som et håndskrevet testamente eller som et offentligt testamente.

Et egenhændigt testamente kan kun oprettes af personer, der er fyldt 18 år, og det skal være håndskrevet i sin helhed og underskrevet. Hvis testamentet er skrevet på skrivemaskine eller computer, hvis underskriften mangler, eller hvis det er blevet dikteret (f.eks. på bånd), er testamentet ugyldigt, og som følge heraf har kun legale arvinger ret til arve, såfremt der ikke foreligger et andet gyldigt testamente, hvori der udpeges en alternativ arving. Med henblik på anvendelse som bevis er det ligeledes vigtigt, at arvelader underskriver testamentet med sit fulde navn (dvs. fornavn og efternavn), således at der ikke kan opstå tvivl om, hvem der har oprettet testamentet. Endelig kan det stærkt anbefales at angive tid og sted for udfærdigelsen. Dette er vigtigt, fordi et tidligere testamente – helt eller delvis – kan ophæves af et nyt. Mangler datoen på et eller måske begge testamenter, er det ofte umuligt at sige, hvilket der er det nyeste og skal betragtes som gyldigt.

Giftede par og registrerede partnere kan også oprette et fælles håndskrevet testamente. I så fald skal det håndskrevne testamente, der er udfærdiget af en af ægtefællerne eller partnerne eller dem begge, være underskrevet af dem begge sammen (se nærmere oplysninger herom under "*Was ist ein gemeinschaftliches Testament?*" ["Hvad er et fælles testamente?"] på side 28 i brochuren med titlen "*Erben und Vererber*" ["At arve og testamenter"] fra forbundsministeriet for retlige anliggender og forbrugerbeskyttelse (*Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz*).

Hvis man vil være sikker på ikke at begå fejl ved udarbejdelsen af testamentet, bør man oprette et offentligt testamente (også kaldet et notartestamente). Det sker på den måde, at man mundtligt meddeler sin sidste vilje til en notar, som herefter nedskriver det, eller man udfærdiger det selv og giver det til notaren (se yderligere oplysninger under "*Das öffentliche Testament*" på side 26 i ovennævnte brochure. Mindreårige, der er fyldt 16 år, kan også oprette denne type testamente.

For at der kan indgås en arveaftale, skal begge parter møde for en notar samtidig (se yderligere oplysninger under "*Der Erbvertrag*" på side 34 i ovennævnte brochure).

2 Skal dødsbodsdispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

For at imødegå risikoen for, at et håndskrevet testamente bortskaffes, går tabt eller bliver glemt efter en persons død, kan det ofte anbefales (men er ikke obligatorisk) at indgive testamentet til byretten (*Amtsgericht*) – eller, i Baden-Württemberg, til notarens kontor (*Notariat*) indtil udgangen af 2017 – så det kan deponeres sikkert. Et notartestamente opbevares altid i sikker forvaring. Det samme gælder en arveaftale, medmindre aftaleparterne specifikt bestemmer, at det ikke skal deponeres ved retten. I så fald deponeres dokumentet hos notaren i stedet. Testamenter og arveaftaler, som opbevares i depot, skal åbnes, når den person dør, der har truffet de deri indeholdte dødsdispositioner (den person kaldes i loven for "arvelader" eller "testator").

Efter den 1. januar 2012 registreres alle håndskrevne testamenter og dødsdispositioner (testamenter og arveaftaler), som er deponeret hos byretten – eller i Baden-Württemberg indtil udgangen af 2017 på notarens kontor – elektronisk i det centrale testamentsregister ved forbundsnotarkammeret (*Bundesnotarkammer*). For dødsdispositioner, som blev udfærdiget før denne dato og deponeret, vil registerkontorenes relevante oplysninger blive overført til registret.

Som registermyndighed underrettes forbundsnotarkammeret om alle indenlandske dødsfald, og det underretter den kompetente skifteret (*Nachlassgericht*) om, hvilke dispositioner der er registreret, og hvor disse er deponeret, med henblik på at få åbnet alle dødsdispositioner, der opbevares i depot.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodsdispositioner (f.eks. tvangsarv)?

De pårørende kan gøres arveløse ved et testamente. Det er dog altid blevet betragtet som urimeligt, hvis den efterlevende ægtefælle, børn og børnebørn eller forældre slet ikke skulle arve noget, når de uden den testamentariske bestemmelse faktisk ville have været legale arvinger. På grund af deres officielt anerkendte og retligt fastslåede accept af gensidigt ansvar, gør det samme sig gældende for efterlevende registrerede partnere af samme køn. Af den grund får denne snævert definerede persongruppe ifølge loven en såkaldt tvangsarv. Personer, der er berettigede til tvangsarv, har ret til at kræve en kontant betaling fra arvingen/-arvingerne svarende til halvdelen af værdien af arvelodden.

Eksempel: Arvelader overlever af sin mand, som hun har levet i akkvisitionsfællesskab (*Zugewinnngemeinschaft*) med [hvorefter hver ægtefælle bevarer ejerskabet til sin egen formue, men forøgelsen i den kombinerede nettoværdi af ægtefællernes formue i løbet af ægteskabet fordeles ligeligt] og en datter. I sit testamente indsatte arvelader sin mand som enearving. Boet er på 100 000 EUR. Datterens tvangsarv fastsættes til $\frac{1}{4}$ (mens hendes legale arvelod er $\frac{1}{2}$ i konkurrence med ægtemanden, der levede sammen med arvelader i akkvisitionsfællesskab). For at beregne den sum penge, datteren har ret til, skal tvangsarvbrøken ganges med værdien af boet på arvetidspunktet. Det betyder, at datteren kan kræve en tvangsarv på 25 000 EUR ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ EUR) fra ægtemanden.

Arveladere kan ikke gøre dette krav illusorisk ved at indsatte tvangsarvinger i deres testamenter, men kun tildele dem under halvdelen af deres legale arvelod. I sådanne tilfælde har tvangsarvingen ret til et supplerende beløb for at bringe deres tvangsarv op på halvdelen af den legale lod.

Eksempel: I sit testamente har arvelader indsat sin hustru (som han levede i akkvisitionsfællesskab med) og sin datter som arvinger, således at de står til at arve henholdsvis $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$ af hans bo. Boet er på 800 000 EUR. Brøken til fastsættelse af datterens tvangsarv er $\frac{1}{4}$ (= 200 000 EUR). Da hun er medtaget i testamentet og således allerede står til at arve 100 000 EUR ($\frac{1}{3}$ af 800 000 EUR), har hun kun ret til et supplerende beløb til at dække mankoen (100 000 EUR).

Krav på tvangsarv skal gøres gældende senest tre år efter, at eventuelle tvangsarvinger får kendskab til arven og den bestemmelse, hvorved de bliver forfordelt, og under alle omstændigheder senest 30 år efter arvetidspunktet.

Arvinger kan anmode om henstand med udbetaling af tvangsarven, såfremt en omgående opfyldelse af kravet ville ramme dem urimeligt hårdt. Lovens eksempel er et scenario, hvor det ellers ville være nødvendigt at sælge familiens hjem. Ikke desto mindre skal der stadig tages behørigt hensyn til de(n) arveberettigedes interesser. Udsættelse betyder, at tvangsarvelodden ikke skal udbetales med det samme. Det er op til retten i hvert enkelt tilfælde at afgøre, hvor længe tvangsarvelodden kan udsættes, og om der skal kræves sikkerhed for kravet om tvangsarv.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodusposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis der ikke foreligger et testamente eller en arveaftale, gælder bestemmelserne om legal arv.

Ifølge tysk arveret er kun slægtninge egentlige arvinger, dvs. personer med samme forældre, bedsteforældre eller oldeforældre som arvelader samt personer, der har fjernere forfædre til fælles med arvelader. Følgende personer anses ikke for slægtninge og er derfor udelukket fra at tage legal arv: f.eks. svigermor, svigersøn, stedfar, steddatter, "tilgiftet" tante, "tilgiftet" onkel. Dette skyldes, at de ikke har nogen forfædre til fælles med arvelader.

Slægtskabet kan også opstå som følge af adoption. En adoption medfører nemlig som udgangspunkt, at barnet får et omfattende lovbestemt slægtskabsforhold til adoptanten og dennes pårørende med alle rettigheder og forpligtelser. Derfor har adoptivbørn som regel de samme rettigheder som biologiske børn (der kan være særlige betingelser, hvis myndige "børn" adopteres).

Ægtefæller er en undtagelse til princippet om, at kun slægtninge er arveberettigede. Skønt de normalt ikke er i familie med hinanden og således ikke har fælles forfædre, har de stadig en selvstændig ret til at tage arv efter deres ægtefælle. Hvis ægtefællerne bliver skilt, bortfalder arveretten. På visse betingelser gælder dette også for ægtefæller, som endnu ikke er skilt, men bor hver for sig.

Efter de arveretlige regler har registrerede partnere de samme rettigheder som ægtefæller. Der er derimod ingen lovfæstet arveret ved andre former for samliv.

Arveretten for slægtninge:

Ikke alle slægtninge har de samme arverettigheder. I loven er de delt op i arvinger i forskellige klasser:

Første arveklasse

Arvinger i første arveklasse omfatter kun efterkommere af afdøde, dvs. børn, børnebørn, oldebørn osv.

Børn uden for ægteskab er legale arvinger efter deres mødre og fædre og deres respektive slægtninge. (Der gælder en undtagelse for boer, hvor arvelader afgik ved døden før den 29. maj 2009, hvis barnet blev født uden for ægteskab før den 1. juli 1949 – se fodnoterne på side 11 og 15 i brochuren med titlen "*Erben und Vererben*" fra forbundsministeriet for retlige anliggender og forbrugerbeskyttelse.

Forudsat at der kan findes nogen, der tilhører denne gruppe af meget nære slægtninge, får ingen af de fjernere slægtninge noget og har ingen andel i arven. Eksempel: Arvelader har en datter og mange nevøer og niecer. Nevøerne og niecerne arver intet.

Børnenes børn (dvs. børnebørn, oldebørn osv.) kan normalt kun arve noget, hvis deres forældre allerede er døde eller selv har givet afkald på arven.

Eksempel: Afdøde overlever af en datter samt tre børnebørn af en søn, som allerede selv er død. Datteren får udlagt halvdelen af arven, mens børnebørnene skal dele den anden halvdel imellem sig – dvs. den halvdel, som ellers ville være tilfaldet deres far. Dette betyder, at hvert barnebarn får af arven.

Anden arveklasse

Arvinger i anden klasse er afdødes forældre sammen med deres børn og børnebørn, dvs. arveladers søskende, nevøer og niecer. Igen arver arveladers forældres børn kun, hvis arveladers forældre allerede er døde. I så fald arver de den arvelod, som ellers ville være tilfaldet deres afdøde far eller afdøde mor. Slægtninge i anden klasse kan kun arve, hvis der ikke er slægtninge i første klasse.

Eksempel: Arvelader overlever af en niece og en nevø. Arveladers søstre og forældre er allerede døde. Niesen og nevøen arver således halvdelen af boet hver.

Tredje og yderligere arveklasser

Tredje arveklasse omfatter bedsteforældre og deres børn og børns børn (moster, tante, onkel, fætter, kusine osv.), mens fjerde arveklasse omfatter oldeforældre og deres børn og børnebørn osv. Rækkefølgen er i det væsentlige fastsat efter de samme regler som dem, der gælder for de tidligere grupper.

Fra og med fjerde arveklasse gælder det imidlertid, at efterkommere efter bedsteforældrenes børn ikke træder i børnenes sted, hvis børnene allerede er døde. Det er derimod de(n) person(er), der er de(n) nærmeste slægtning(e), som nu bliver enearving(er) (her sker der et skift fra parentelarvesystemet [hvor arvefølgen går efter linealprincippet (parentela) ned fra en forfader, indtil der findes en arving] til graden af beslægtethed [som indebærer, at den nærmeste slægtning identificeres på grundlag af graden af beslægtethed]).

Følgende gælder altid: Der behøver kun være én slægtning i live i en højere arveklasse, for at alle de mulige arvinger i de efterfølgende arveklasser udelukkes.

Ægtefæller og registrerede partnere

Uanset hvilket formueforhold der gjaldt mellem ægtefællerne, er den efterlevende hustru, mand eller registrerede partner legale arvinger og har ret til $\frac{1}{4}$ af boet i konkurrence med eventuelle efterkommere og til $\frac{1}{2}$ af boet i konkurrence med eventuelle slægtninge i anden arveklasse (dvs. arveladers forældre, søskende, nevøer eller niecer) samt eventuelle bedsteforældre.

Hvis ægtefællerne levede i akkvisitionsfællesskab (som er den almindelige ordning, medmindre ægtefællerne har aftalt en anden formueordning som led i en ægtepagt), forhøjes førnævnte arvelod med $\frac{1}{4}$. Det samme gælder for registrerede partnere.

Er der ingen slægtninge i første eller andet led og heller ingen bedsteforældre, tilfalder hele arven den efterlevende ægtefælle/partner.

Eksempel: Arvelader overlever af sin hustru (som han levede i akkvisitionsfællesskab med) og sine forældre. Hustruen får $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$) og forældrene – som arvinger i anden klasse – får hver $\frac{1}{8}$ af bosloddet. Endvidere får hustruen (i konkurrence med eventuelle slægtninge i anden klasse eller eventuelle bedsteforældre) det, der i Tyskland kaldes "*Großer Voraus*", som er en ret til forlods at udtage almindeligt indbo og bryllupsgaver af boet (i konkurrence med arvinger i første klasse kan den efterlevende ægtefælle kun udtage disse genstande, såfremt han eller hun har behov for dem til en rimelig husførelse).

Statens lovfæstede arveret:

Hvis der ikke er en ægtefælle eller partner, og der ikke kan findes en slægtning, bliver staten legal arving. Statens hæftelse er altid begrænset til boets værdi.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

I princippet er det byrettens skifteretsafdeling (*Nachlassgericht beim Amtsgericht*) på arveladers sidste bopæl, der har kompetence til at behandle dødsboer [herefter "skifteretten"] (eller i Baden-Württemberg indtil 2017, det relevante notarkontor).

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

Man kan give afkald på en arv ved at indgive en erklæring til skifteretten. Denne erklæring skal fremsættes for skifteretten, som registrerer den, eller indsendes efter attestering af en notar (se yderligere oplysninger nedenfor).

En erklæring om vedgåelse af arven behøver ikke fremsættes i en bestemt form, og der er ikke behov for anerkendelse af modtagelsen. En overskridelse af fristen for afkald er tilstrækkelig til at udgøre en vedgåelse.

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

Man kan vedgå eller give afkald på et legat ved at indgive en erklæring til den berørte. Dette kan være arvingen eller en legatar.

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Tysk arveret omfatter ingen bestemmelse om vedgåelse af eller afkald på en tvangsarv.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

Åbning af testamentet:

Et testamente, der er indgivet til skifteretten eller udtages fra depot, åbnes officielt af skifteretten efter arveladers død. Arvingerne vil blive underrettet herom automatisk.

Udstedelse af en arveattest (*Erbschein*):

Attesten er en af skifteretten (i Baden-Württemberg frem til udgangen af 2017: af det relevante notarkontor) udstedt attest, der angiver arvingens identitet, omfanget af vedkommendes arveret og en bestemmelse om efterfølgende legale arvinger eller arvinger i henhold til et testamente.

Skifteretten udsteder en arveattest efter anmodning herom. Den, der fremsætter anmodningen, skal dokumentere, at de relevante lovpligtige oplysninger er korrekte, eller fremlægge en edsvoren erklæring om, at der ikke er grund til at betvivle oplysningernes rigtighed. Den edsvorne erklæring kan afgives for notaren eller for retten, medmindre denne funktion ifølge forskrifterne i den pågældende delstat er forbeholdt notarar. Udstedelse af et europæisk arvebevis:

Udstedelse af et europæisk arvebevis (*Nachlasszeugnis*):

Proceduren for det europæiske arvebevis er fastsat i den internationale lov om forvaltning af arvesager (*Internationale Erbrechtsverfahrensgesetz, IntErbRVG*). Det europæiske arvebevis gælder i næsten hele Den Europæiske Union (undtagelser: Irland, Danmark). Det udstedes også på anmodning af skifteretten i form af en notarbekræftet kopi med en begrænset gyldighedsperiode. Hovedformålet med beviset er at forenkle dødsbobehandlingen i EU.

Fordeling af aktiverne:

Hvis der er mange arvinger i boet, bliver det arvingernes fællesjeje. Som følge heraf må arvingerne kun i fællesskab disponere over de enkelte aktiver i boet, f.eks. ved at sælge arveladers bil, hvis der ikke længere er brug for den. De skal også forvalte boet i fællesskab. Dette skaber ofte større vanskeligheder, især hvis arvingerne bor langt fra hinanden og ikke kan enes. Dette "tvungne fællesskab" er normalt upraktisk, og i princippet kan hver arving anmode om, at fællesskabet opløses ved en såkaldt bodeling (*Auseinandersetzung*). Den vigtigste undtagelse: Arvelader har i sit testamente bestemt, at boet ikke må deles i en bestemt periode, f.eks. for at gøre det muligt fortsat at kunne drive en familievirksomhed.

Hvis arvelader har udpeget en eksekutor, henhører fordelingen af boets aktiver under hans opgaver. Hvis ikke, skal arvingerne gøre det selv. Til det formål har de lov til at søge bistand hos en notar. Lykkes det ikke arvingerne at nå frem til at aftale, selv om de har udpeget en notar til at fungere som mellemlid, er den eneste tilbageværende mulighed at anlægge sag.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

Der er redegjort for reglerne om legal arv ovenfor.

Såfremt afdøde har efterladt et testamente, har det forrang for bestemmelserne om legal arv. Det er således kun de personer, der er nævnt i testamentet, der er arveberettigede, hvis arvelader har disponeret over hele boet i sit testamente. Vedrørende tvangsarv, henvises til ovenstående.

Ved arveladers død overgår arvemassen uden videre til arvingen eller arvingerne (princippet om automatisk arvefald). Arvinger kan dog give afkald på deres arv (se nedenfor).

Arvelader kan også træffe bestemmelse om legater i sit testamente, f.eks. ved at tildele enkelte aktiver eller bestemte pengebeløb til bestemte personer.

Legatarerne bliver derved ikke arvinger, idet de udelukkende erhverver et krav på at få udlagt det, som er angivet i testamentet.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arveafkald:

Arvingerne hæfter ikke for de forpligtelser, der påhviler boet, hvis de giver arveafkald inden for den fastsatte frist. Som udgangspunkt skal en arving give afkald på sin arv inden seks uger efter at være blevet underrettet om arvefaldet og grundlaget for vedkommendes status som arving, hvilket sker ved at give skifteretten meddelelse herom. Det kan enten ske mundtligt for skifteretten, som registrerer afkaldet, eller der kan indsendes en erklæring efter attestering af en notar. I sidstnævnte tilfælde er det tilstrækkeligt at indsende et brev, idet arvingens underskrift dog skal bekræftes af en notar. Afkald på eller vedgåelse af en arv er normalt bindende.

Hæftelse, hvis arven vedgås:

Hvis arvingerne vedgår deres arv, træder de retligt set i arveladers sted. Det betyder, at de også overtager gælden og – i princippet – også hæfter for betalingen heraf med hele deres egen formue.

Arvingerne kan dog begrænse deres hæftelse for afdødes gæld til den såkaldte arvemasse (*Erbmasse*). Det betyder, at afdødes kreditorer ganske vist kan anmelde deres krav i boet, men arvingens formue forbliver beskyttet mod sådanne krav. Arvingerne kan opnå denne begrænsning af hæftelsen på to måder. De kan enten indgive en ansøgning til skifteretten for at søge om bobehandling på kreditorernes vegne, eller de kan anlægge insolvenssag mod boet ved at indgive en anmodning herom til byretten i sin egenskab af insolvensret (*Insolvenzgericht*).

Er boet ikke tilstrækkeligt til at dække omkostningerne ved bobehandlingen på kreditorernes vegne eller til at dække omkostningerne ved insolvenssagen mod boet, kan arvingerne stadig få begrænset deres hæftelse. Hvis en kreditor anmelder et krav, kan arvingerne påberåbe sig, at midlerne i boet er utilstrækkelige til at opfylde kravet. Arvingerne kan i så fald afvise at opfylde udestående fordringer, for så vidt som arvemassen ikke rækker hertil.

Arvingerne skal dog stille det, der er i behold i boet, til kreditorernes rådighed.

Såfremt arvingerne kun ønsker at undgå at blive konfronteret med gæld, som de ikke havde regnet med, behøver de blot at indlede en proklamaprocedure (*Aufgebotsverfahren*), hvorved alle arveladers kreditorer opfordres til at anmelde deres fordringer til skifteretten inden for en bestemt frist. Hvis en kreditor ikke anmelder sin fordring rettidigt, må ham stille sig tilfreds med det, der til sidst er til overs i boet. Proceduren kan også give arvingen klarhed om, hvorvidt der er grund til at anmode om, at boet overgår til offentlig skiftebehandling eller insolvensbehandling.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Det er nødvendigt at indsende en anmodning om berigtigelse af tingbogen sammen med dokumentation for, at tingbogens udvisende ikke er korrekt, således at arvingen efter ejeren af en ejendom kan blive indført i tingbogen som ejer. En berigtigelse af tingbogen efter den registrerede ejers død forudsætter under alle omstændigheder, at den, der anmoder herom, har bevis for sin status som arving.

Som grundlag for en berigtigelse af tingbogen kan ansøgeren sædvanligvis bevise sin status som arving ved at fremlægge en arveattest eller et europæisk arvebevis.

Hvis arven er baseret på en dødsdisposition i et offentligt dokument (et notartestamente eller en arveaftale), er det tilstrækkeligt at forevise matrikelkontoret (*Grundbuchamt*) testamentet og den officielle meddelelse om, at testamentet er blevet åbnet.

Hvis en fast ejendom er genstand for et legat, skal der altid fremvises et af en notar udfærdiget dokument, for at ejendommen kan overdrages til legatøren, uanset hvilke arveretlige regler der finder anvendelse. Ved dette dokument attesteres legatørens ret til at overtage ejendomsretten til den faste ejendom. Afhængigt af situationen kan der være behov for yderligere dokumenter. For at f.eks. et handelsselskab kan registreres som arving, skal ansøgerne fremlægge bevis for deres repræsentationsbeføjelse (f.eks. officielt uddrag fra handelsregistret).

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

Efter tysk arveret kan bobehandling på kreditorernes vegne bruges til at forhindre tvangsfuldbyrdelse af fordringer mod arvingens egen formue. Skifteretten kan kun tage boet under offentlig skiftebehandling efter anmodning fra en dertil bemyndiget person (arving, eksekutor, kreditor i boet, erhververe af boets aktiver eller efterfølgende arvinger).

Bobestyreren er et officielt udpeget organ. Skønt bobestyreren har ansvaret for at forvalte en andens samlede formue, har bobestyreren stadig status af selvstændig part i tilfælde af en retstvist. Bobestyreren opfylder sine forpligtelser i eget navn ved forvaltningen af en fremmed formuemasse, idet han varetager alle involverede parters interesser (arvinger og kreditorer). Bobehandlingen, som bobestyreren har ret og pligt til at udføre, har ikke blot til formål at bevare og øge boet, men primært at fyldestgøre boets kreditorer. Bobestyrerens hovedopgave er at sikre, at de forpligtelser, der hviler på boet, opfyldes ved hjælp af boets midler.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Ud over arvingerne selv, kuratoren (se ovenfor) og eksekutoren (se nedenfor) kan en "bobeskytter" (*Nachlasspfleger*) have fået tildelt de relevante beføjelser. Skifteretten træffer af egen drift afgørelse om beskyttelse af boet (*Nachlasspflegschaft*), hvis der er et aktuelt behov herfor, når der er tvivl om, hvem der er rette arving, eller det er usikkert, om den pågældende vil vedgå arven. Bobeskyttelse har til formål at sikre og bevare boet af hensyn til eventuelle ukendte arvinger.

Skifteretten fastsætter omfanget af kuratorens ansvar i overensstemmelse med det, der er påkrævet i hvert enkelt tilfælde. Kompetencen kan være ganske vidtrækkende eller kun vedrøre forvaltningen af enkelte aktiver. Kuratoren for boet får normalt ansvaret for at finde frem til ukendte arvinger og for at beskytte og bevare boet.

I princippet skal kuratoren for et bo ikke fyldestgøre boets kreditorer, fordi kuratoren primært skal beskytte arvingerne. Undtagelsesvis kan kuratorens opgaver også omfatte brug af boets midler til at dække boets gæld, hvis det er nødvendigt for en korrekt forvaltning og bevarelse eller med henblik på at undgå tab eller skade, især eventuelle omkostninger som følge af unødvendige retstvister.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Arveladeren kan indsætte en eller flere eksekutorer i sit testamente. Arveladeren kan også bemyndige en tredjemand, eksekutor eller skifteretten til at udpege en (anden) eksekutor. Eksekutors forpligtelser indtræder, så snart den udpegede person påtager sig hvervet.

Ifølge lovgivningen har eksekutor til opgave at gennemføre arveladers testamentariske dispositioner. Er der mere end én arving, skal han påse, at boet deles mellem dem.

Eksekutor skal forvalte boet. Især har vedkommende ret til at tage boet i besiddelse og disponere over effekterne i boet. Arvingerne har til gengæld ingen råderet over effekter i boet, som er underlagt eksekutors forvaltning. Kurator har også ret til at indgå forpligtende aftaler på boets vegne, hvis det er påkrævet af hensyn til en forsvarlig forvaltning af boet. Han eller hun har ret til at disponere over genstande vederlagsfrit, hvis der er en moralsk forpligtelse hertil eller af hensyn til almindelig anstændighed.

Arvelader kan dog efter eget skøn begrænse eksekutorens beføjelser i forhold til det, som er fastsat ved lov. Han eller hun har ligeledes mulighed for at bestemme, hvor lang tid fuldbyrdelsen af testamentet skal vare. Arvelader kan f.eks. nøjes med kun at lade eksekutor forestå afviklingen af boet og fordeling af aktiverne inden for en kortere periode. Omvendt kan vedkommende også beslutte at give instrukser i sit testamente eller i en arveaftale om at gennemføre de testamentariske dispositioner over en længere periode. I princippet kan en langsigtet fuldbyrdelse højst vare 30 år fra datoen for arvefaldet. Alligevel kan arvelader give instrukser til, at bobehandlingen skal fortsætte indtil arvingens eller eksekutorens død, eller indtil der indtræffer en bestemt begivenhed, som berører en af dem. I sådanne tilfælde kan fuldbyrdelsen af testamentet faktisk vare længere end 30 år.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Der kræves normalt en arveattest eller et europæisk arvebevis for at bevise, at arvingen har arveret, f.eks. hvis en arving ønsker at få en grund eller en konto i arveladers navn overført til sit eget navn. Hvis der findes et offentligt testamente (se ovenfor), kan man i sådanne tilfælde undlade at fremvise en arveattest eller et europæisk arvebevis.

Denne webside er en del af [Dit Europa](#).

Vi vil gerne have din [feedback](#) om, hvor nyttige informationerne er for dig.

This webpage is part of an EU quality network

Sidste opdatering: 27/12/2022

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.